

Arrest

nr. 60 524 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X (°31/12/1994), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juni 2010 en heeft zich op 22 juli 2010 vluchteling verklaard (bijlage 26).

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 januari 2011.

1.3. Op 28 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) Z.(...), bent een zestienjarige Afghaan van Pashtun-origine. U werd geboren in het dorp Kanday, dat deel uitmaakt van de hoofdplaats van het district Chapa Dara dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kunar. Sinds uw geboorte en tot op het moment dat u wegvluchtte uit Afghanistan heeft u altijd in het dorp Kanday gewoond. U genoot drie jaren scholing en u spreekt Pashtu, Dari en Nederlands (in België geleerd). Uw vader had een voedingswinkel in de bazaar waar u soms hielp. Waar uw vader zich nu bevindt, weet u niet. Uw moeder en uw jongere broertje, zusjes en oom wonen momenteel nog steeds in het dorp.

Uw huidige problemen vinden hun oorsprong in het feit dat de Taliban wilden dat u zou stoppen met naar school gaan en dat u zich bij hen zou aansluiten om de 'jihad' te voeren. Zelf bent u één keer op uw weg van school naar huis door hen benaderd maar toen bent u kunnen weglopen. Uw moeder vertelde u verder dat de Taliban uw vader een drietal keer bedreigd hadden door te zeggen dat, als u niet zou stoppen met schoollopen, uw vader zou meegenomen en vermoord worden, en u ook. Omdat uw vader de bedreigingen van de Taliban niet serieus nam liet hij u toch verder naar school gaan en vertelde hij er niets over. Hij wou u niet ongerust maken. Het is pas toen uw vader daadwerkelijk door de Taliban ontvoerd werd op 23 of 24 'jauwza' (13 of 14 juni 2010) dat u van uw moeder te weten kwam dat uw vader - omwille van u - al eerder bedreigd was geweest.

Zolang u zich niet zal melden bij de Taliban zullen ze uw vader niet vrijlaten. Uw moeder zei dat het voor u te gevaarlijk was en dat u moest onderduiken. Samen met uw oom besliste ze dat u Afghanistan moest ontvluchten voor uw veiligheid. Een vijftal dagen na de ontvoering van uw vader verliet u Afghanistan met de hulp van een smokkelaar. Op 22 juli 2010 vraagt u om asiel in België. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de Taliban.

U legt geen documenten neer die uw asielaanvraag ondersteunen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn. U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

Vooreerst dient te worden te worden opgemerkt dat er aan de verklaringen betreffende de door u ingeroepen vrees **weinig geloof** kan gehecht worden. Wat betreft de ontvoering van uw vader door de Taliban komt het namelijk bijzonder weinig plausibel over dat u haast niks kunt vertellen over de omstandigheden waaronder dit gebeurde terwijl er volgens uw verklaringen nochtans ooggetuigen zouden geweest zijn. U herhaalt een paar maal dat u op het moment van de ontvoering op school zat en dat u er daardoor weinig kunt over vertellen (CGVS vragen 111, 112, 113, 115, 116, 117, 118, 120, 121). Dit kan helemaal niet als verschoningsgrond gelden. De ooggetuigen hebben immers aan uw moeder verteld wat ze zagen gebeuren en het lijkt bijzonder onaanvaardbaar dat uw moeder u geen details zou verteld hebben over zulk een ingrijpende gebeurtenis als de ontvoering van uw vader. Bovendien is het evenmin aannemelijk dat u zelf niet zou gevraagd hebben aan uw moeder op welke manier uw vader ontvoerd werd. Dat u dus niet echt geïnteresseerd leek in wat uw vader daadwerkelijk overkwam lijkt - gezien de ernst van de gebeurtenis - eerder te wijzen op het feit dat de gebeurtenis zich helemaal niet afgespeeld heeft zoals u ze verwoordt of dat ze zich zelfs helemaal niet heeft voorgedaan. U veronderstelt enkel dat ze hem waarschijnlijk zullen bedreigd hebben omdat ze dat eerder ook al zouden gedaan hebben (CGVS vragen 113, 114). Dit is speculatief. Dat u zich niet eens vergewist heeft, via de ooggetuigen of via uw moeder, of deze bedreigingen er daadwerkelijk aan te pas kwamen komt bijzonder zwak over. U heeft niet eens moeite gedaan om te weten te komen of er op het moment van zijn ontvoering uit de winkel klanten aanwezig waren of niet (CGVS vragen 120, 121). Het is zeer ongeloofwaardig dat u geen moeite gedaan hebt om meer te weten te komen over deze laatste momenten van uw vader vóór zijn ontvoering. Men kan er toch vanuit gaan dat iemand over één van zijn meest dierbare personen probeert te weten te komen of ze pijn geleden hebben of dat de zaken eerder rustig zouden verlopen hebben of niet. Maar neen, niets van dit alles. **De waarachtigheid van uw relaas met betrekking tot de ontvoering van uw vader door de Taliban komt hierdoor danig op de helling te staan.**

Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat uw andere verklaringen betreffende uw ontmoeting met de Taliban eveneens **weinig plausibel** te noemen zijn. **Dat de Taliban er niet slaagden u, een minderjarige jongen, die alleen op weg van school naar huis was, mee te nemen komt weinig overtuigend over.** U zegt dat ze u gewapend achtervolgden met de wagen maar dat u weggelopen bent (CGVS vragen 125, 126, 127). Als de Taliban u écht hadden willen rekruteren hadden ze dit in principe toch gemakkelijk moeten kunnen doen. Ze waren in de meerderheid, met een wagen en bovendien gewapend, waardoor het voor hen niet moeilijk moet zijn geweest u te overmeesteren. Het houdt overigens ook geen steek dat ze uw vader zouden hebben willen ontvoeren met de bedoeling u in te lijven. Het lijkt toch veel gemakkelijker een minderjarige jongen te ontvoeren die alleen onderweg is van school naar huis dan een volwassen man te ontvoeren uit zijn winkel in een drukke bazaar.

Als u vervolgens tijdens het gehoor gevraagd wordt of de ontvoering van uw vader gerapporteerd werd aan de politie antwoordt u dat u het niet weet (CGVS vraag 133). Onmiddellijk voegt u er aan toe dat ze er toch niks aan zouden kunnen doen. **Dat u in het geheel niet weet of de ontvoering van uw vader aangegeven werd bij de politie of niet ondermijnt opnieuw de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.** Zelfs al had u het indertijd niet geweten, dan nog had u ondertussen - nu u veilig en wel in België bent - via de verschillende telefoontjes die u al met uw familie gepleegd hebt (CGVS vraag 104) kunnen proberen te weten komen of er al dan niet een onderzoek naar de ontvoering van uw vader werd ingesteld.

Met betrekking tot het bovenstaande dient dus geconcludeerd te worden dat u op basis van uw verklaringen - wat betreft de elementen die de kern van uw asielrelaas raken - ongeloofwaardig wordt geacht door het CGVS. **Het CGVS aanvaardt niet dat uw vader ontvoerd werd door de Taliban noch dat de Taliban u gedwongen wilden rekruteren.** Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de Vluchtelingenstatus.

Naast de bovenstaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat **zelfs aan uw beweerde verblijf in Afghanistan weinig geloof kan worden gehecht.** Dit is nochtans niet alleen belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging maar in uw geval zeker ook voor uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming te beoordelen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u bijzonder weinig affiniteit vertoont met de omgeving vanwaar u beweert dat u er uw ganse leven doorbracht. Gezien u toch enkele jaren scholing gehad heeft in Afghanistan en gezien u er in België in geslaagd bent op slechts enkele maanden tijd relatief vlot Nederlands te leren kan men er toch vanuit gaan dat u wel voldoende opmerkzaam bent om bepaalde zaken op een bevattelijke manier te kunnen duiden. Daarom is het dan ook opmerkelijk dat u er niet in slaagt op overtuigende wijze uw afkomst uit de regio vanwaar u beweert afkomstig te zijn aannemelijk te maken.

Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt naar belangrijke politiemensen of machthebbers en Talibancommandanten in uw regio zegt u er geen enkele te kennen. U wijt dit aan het feit dat volwassenen over zulke zaken niet praten met kinderen (CGVS vragen 176, 177, 178, 179, 180, 194, 195, 200). Nochtans lijkt het voor een persoon zoals u die soms meehielp in de voedingswinkel van uw vader - die zelfs in de bazaar van het districtscentrum gelegen is - onwaarschijnlijk dat u de klanten nooit over zulke zaken zou hebben horen spreken. Het lijkt haast onmogelijk dat in een regio die al zo dikwijls in het oog van de storm is komen te liggen geen namen van personen die instaan voor de veiligheid van de mensen - of het omgekeerde - geen namen van personen die verantwoordelijk zijn voor ernstige incidenten aangehaald zouden worden op manieren die ook uw aandacht zouden kunnen trekken. **Nochtans zijn dit zaken die mensen beroeren en waarover gesproken wordt.** In een poging uw geheugen op te frissen wordt u gevraagd of u Haji Kashmir Khan kent, of Hazrat Ali doch er blijkt geen enkel belletje te gaan rinkelen (CGVS vragen 201, 202). Beiden zijn nochtans zeer gekend in uw regio, Haji Kashmir Khan is één van de belangrijkste commandanten daar en Hazrat Ali, eveneens zeer gekend in de regio, controleert de meeste checkpoints in de vallei van Kunar (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier). Als u gevraagd wordt naar het districtshoofd vermeldt u Mohammed Din (CGVS vraag 174) doch deze persoon blijkt niet één van de meest recente districtshoofden van het district Chapa Dara te zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Ook wanneer u gevraagd wordt naar omliggende districten zegt u er geen te kennen (CGVS vraag 187, 188), nochtans bevindt het districtscentrum van Chapa Dara - waarvan u zegt dat uw dorp er zich in bevindt - zich vlak naast een naburig district. Dat u dit niet weet of dat u ook op school geen basiskennis over elementaire administratieve indelingen zou gekregen hebben komt weinig overtuigend over. **Het komt in dit verband dan ook vrij onnatuurlijk over dat u plotseling een ganse reeks dorpen kunt opnoemen die zich in de buurt van uw dorp zouden bevinden terwijl u tegelijkertijd zegt dat u nooit in die dorpen geweest bent** (CGVS vragen 19, 28). Als u dan gevraagd wordt hoe het komt dat u die namen van die dorpen kent terwijl u er nooit geweest bent antwoordt u 'dat wij ze bij naam kennen'. Minstens zou men kunnen verwacht hebben dat u spontaan zou kunnen vertellen hebben hoe u dan juist die namen leren kennen heeft. Nog vreemder wordt het als u van sommige dorpen zegt dat ze op 'een half uur te voet' of '20 minuten' verder zouden liggen (CGVS vragen 20, 31) gezien u zegt nooit in die dorpen geweest te zijn en u het aldus niet kunnen ervaren heeft hoelang men erover doet om daar te geraken. In dit verband dient bovendien opgemerkt te worden dat de meeste van de dorpen die u opsomt zich in het naburige district Pech (ook Manogai genoemd) bevinden in plaats van in uw eigen district Chapa Dara (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier). Op die manier lijkt uw kennis eerder ingestudeerd doch zonder rekening te houden met de districtsgrens die door die regio loopt. In een poging het wat bevattelijker te maken wordt u gevraagd welk dorp er in uw gezichtsveld zou kunnen liggen ligt als u thuis buiten komt en in de richting van Mekka (de traditionele gebedsrichting) kijkt en dan antwoordt u Siddur (CGVS vraag 31). Doch Siddur (Saydor) ligt helemaal niet in de richting van Mekka als men dit op de geografische kaart (toegevoegd aan het administratieve dossier) vanuit uw woonplaats bekijkt. Als er u dan tijdens het gehoor een tweetal dorpen gezegd worden die ook in de buurt van het districtcentrum van Chapa Dara liggen en zeker niet verder dan de dorpen die u zelf opsomde lijkt u er nog nooit van gehoord te hebben (CGVS vragen 25, 26).

Dat u een specifieke Afghaanse datum en kalendermaand (jauwza) van vertrek uit Afghanistan opgaf (CGVS vraag 13) leek aan te tonen dat u vertrouwd was met de Afghaanse kalender doch als u dan wat later in het geheel niet in staat blijkt te zijn om te zeggen welke Afghaanse kalendermaanden corresponderen met de zomer in uw regio haalt dat die wetenschap weer onderuit (CGVS vragen 38, 39, 40, 41). Indien u enerzijds kunt zeggen dat het graan geoogst wordt op het einde van de zomer is het anderzijds onaanvaardbaar dat u geen enkele duiding kunt geven bij de maanden die gepaard gaan met de zomer en de oogsten. Uw familie had zelf gronden waarop geoogst werd, dat u zegt dat u zich echter meestal met uw school bezighield en niet zozeer met de gronden kan niet als verschoningsgrond aanvaard worden. Bovendien gaan zomer en winter in uw regio gepaard met grote weers- en temperatuurschommelingen waardoor het onwaarschijnlijk lijkt dat u zich nooit zou gerealiseerd hebben welke nu juist de warmste/heetste maanden zijn. **Eerder lijkt het te wijzen in de richting van het feit dat u iets lijkt te verhullen omdat u zich misschien in een andere regio bevond waar de zomermaanden mogelijkwijze in een andere periode vallen dan in de door u beweerde regio van afkomst.**

Als u dan verder gevraagd wordt wanneer uw schoolvakantie valt, antwoordt u 'in de winter' en vervolgens zegt u dat de wintervakantie de maand 'dalwa' (21 januari-19 februari) beslaat en dat de wintervakantie in 'mizan' (23 september-22 oktober) begon. U verklaart dat de wintervakantie soms twee, soms drie maanden duurt (CGVS vragen 41, 42, 43, 44, 45). Nochtans is er in geen enkele regio in Afghanistan een wintervakantie die begint in 'mizan' (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is bovendien onmogelijk om aan twee, laat staan drie maanden wintervakantie te geraken – die eveneens de maand 'dalwa' beslaan - als men begint te tellen vanaf begin of eind 'mizan', u spreekt uzelf dus tegen en bewijst opnieuw dat u eigenlijk niet vertrouwd bent met het gebruik van de Afghaanse kalendermaanden. Bovendien bevindt de provincie Kunar zich in een warme regio van Afghanistan (zie informatie toegevoegd in administratief dossier) en blijkt dat het schooljaar in de warme gebieden van Afghanistan start op 5 september en eindigt op 15 juni (zie eveneens informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Er is met andere woorden geen lange wintervakantie maar wel een lange zomervakantie in uw regio omdat het er dan te heet wordt om dan nog naar school te gaan. Omgekeerd vallen de temperaturen in uw regio in de winter nog mee waardoor de noodzaak aan een lange wintervakantie zich niet opdringt. **Dat u beweert een lange wintervakantie gehad te hebben is bijgevolg niet in overeenstemming met de bestaande info over Afghanistan. Dat u dit wel stelt kan erop wijzen dat u geen school liep in de regio waar u beweert school te hebben gelopen.**

Er dient bovendien opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw datum van vertrek uit Afghanistan niet overeenkomen met de gebeurtenissen waarrond u uw vertrek situeert. Zo stelt u dat u Afghanistan verlaten heeft vóór de meest recente presidentsverkiezingen (CGVS vraag 135). Tegelijkertijd stelt u dat u ongeveer anderhalve maand onderweg was vanuit Afghanistan naar België (CGVS vraag 139). In België vraagt u asiel op 22 juli 2010. Gezien de meest recente presidentsverkiezingen in Afghanistan plaatsvonden in augustus 2009 is het dus onmogelijk dat u volgens uw verklaringen nog vóór deze presidentsverkiezingen Afghanistan zou verlaten hebben. **Dat u met betrekking tot de periode dat u Afghanistan verliet twijfelachtige verklaringen aflegt ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.**

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat u hoewel u al sinds juli 2010 in België bent en als minderjarige voldoende ondersteund werd door uw advocaat en voogd en daardoor toch zou moeten weten wat essentieel is in een asielpprocedure u tot voor kort geen poging ondernomen had om uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) die uw identiteit kon ondersteunen te verkrijgen. U zegt dat hij twee weken geleden opgestuurd werd. **Het feit dat u zo weinig initiatief aan de dag legde om binnen een aanvaardbare termijn uw identiteit met documenten te staven - terwijl die er dan toch blijken te zijn volgens uw verklaringen (uw taskara) - ondermijnt eveneens de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent uw afkomst en de ernst van uw vrees.** Nochtans verklaart u om de twee, drie weken telefonisch contact te hebben met uw familie. In dit opzicht kon het CGVS verwachten uw 'taskara' al te zien te krijgen, wat niet het geval is. Het is immers de plicht van de asielzoeker om alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen.

Samengevat kan gesteld worden dat uw geloofwaardigheid in zijn geheel in het gedrang wordt gebracht. Niet alleen kan aan de zaken die aan de basis van uw vrees voor vervolging liggen weinig geloof gehecht worden, bovendien heeft u niet kunnen overtuigen dat u daadwerkelijk afkomstig bent vanwaar u zegt afkomstig te zijn. Dat u hier en daar wel enige zaken kunt vertellen doet niets af aan deze vaststelling. Dat u bijvoorbeeld kunt zeggen hoe de Afghaanse munt zich verhoudt tegenover de Pakistaanse munt is een wetenschap die evengoed buiten Afghanistan kan opgedaan worden. Dat u de namen van een paar zeer lokale figuren noemt is in het licht van de andere hierboven beschreven vaststellingen geen voldoende bewijs voor uw voorgehouden regio van afkomst en is niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het het CGVS, door het afleggen van bedrieglijke

of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

U heeft dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. Bijgevolg kan u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden erkend. Evenmin maakt u het op basis van dezelfde verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van deze wet, voert verzoeker aan dat hij uiteraard geen materieel bewijs kan leveren van zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban, doch dat hij wel ter goeder trouw is en derhalve enkel kan aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt. Verzoeker is het niet eens met de motivering van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn herkomst uit de provincie Kunar aangezien hij op een groot aantal vragen tijdens het gehoor de juiste antwoorden kon geven, en evenmin met diens mening dat deze kennis een ingestudeerde indruk nalaat. Verzoeker wijst erop dat hij minderjarig en weinig geschoold is waardoor hij niet in staat is feitelijke gegevens in tijd en ruimte te situeren en geen benul heeft van de geschiedenis en de geografie van Afghanistan. Hij geeft toe dat hij, via contacten met landgenoten, bijkomende informatie heeft ingewonnen ter voorbereiding van het gehoor, hetgeen hem niet ten kwade kan worden geduid. Hij vervolgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbij gaat aan het gegeven dat verzoeker nood aan bescherming heeft door het enkele feit dat hij een niet begeleide minderjarige Afghaan is, gegevens die niet worden ontkend. Onder verwijzing naar een bijdrage van het Belgisch Comité voor hulp aan vluchtelingen (BCHV) over de noodzaak van een globale aanpak van het Afghaanse conflict en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal zich ermee vergenoegd heeft de beweerde afkomst van verzoeker in twijfel te trekken, zonder nog een verder onderzoek te voeren naar de beweerde vrees voor vervolging, en onvoldoende rekening heeft gehouden met het kwetsbare profiel van verzoeker. Verzoeker besluit dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in het vluchtelingenverdrag, bestaat, en dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt aangezien hij afkomstig is uit de onveilige provincie Kunar waardoor hem dan ook minstens de subsidiaire bescherming had dienen toegekend te worden.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: een bijdrage van het Belgisch Comité voor hulp aan vluchtelingen 'Fiche juridische bijstand voor de advocaten van Afghaanse onderdanen: detentie, asielaanvraag en uitwijzing' van 22 april 2010 en de nota 'Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers' van 11 oktober 2010.

Per aangetekend schrijven van 21 maart 2011 werden volgende documenten, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, neergelegd: de taskara van verzoeker (fotokopie), de taskara van zijn vader (fotokopie) en de enveloppe (kopie) waarmee deze documenten werden verzonden.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 52 van de vreemdelingenwet, en de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen met betrekking tot de ontvoering van zijn vader en de poging tot rekrutering van verzoeker door de taliban weinig overtuigend zijn, (ii) zelfs aan zijn beweerd verblijf in Afghanistan weinig geloof kan worden gehecht aangezien hij bijzonder weinig affiniteit vertoont met de omgeving waar hij beweert zijn ganse leven te hebben doorgebracht, (iii) zijn verklaringen over de datum van zijn vertrek uit Afghanistan niet overeenkomen met de gebeurtenissen waarrond hij zijn vertrek situeert, (iv) het feit dat hij zo weinig initiatief neemt om zijn identiteit met documenten te staven, zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt, en (v) hij het door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk maakt een correct beeld te krijgen van zijn vluchtmotieven en zijn nood aan bescherming.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Aangezien de daad van de ingeroepen vervolging, met name ontvoering van zijn vader en vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban, werd veroorzaakt door een niet-overheidsactor zoals bepaald in artikel 48/5, §1, c) van de vreemdelingenwet, moet ter beoordeling van deze voorwaarde bij het onderzoek artikel 48/5, §2, eerste lid van deze wet worden betrokken. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bescherming kan worden geboden door:

de Staat,

of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen.”.

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Omwille van de moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, in het bijzonder wanneer betrokkene afkomstig is uit Afghanistan waar reeds jarenlang een preciaire veiligheidssituatie bestaat, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn.

Het komt de asielinstantie toe te beoordelen of uit de verklaringen van verzoeker redelijkerwijs kan worden afgeleid dat hij de nationaliteit voldoende aantoon. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in het administratief dossier, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving.

In casu is verzoeker een niet-begeleide minderjarige die voorhoudt afkomstig te zijn uit Afghanistan, meer bepaald uit de provincie Kunar. Thans onderneemt hij een poging om zijn afkomst te staven aan de hand van een fotokopie van zijn taskara en deze van zijn vader. De twee taskara's, die overigens niet volledig zijn ingevuld en ook de naam en rang van de ambtenaar en afdelingshoofd niet bevatten, betreffen loutere fotokopieën waaraan door de Raad geen bewijswaarde wordt toegekend omdat algemeen geweten is dat foto/faxkopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit.

Derhalve wordt van verzoeker verwacht dat hij middels verklaringen aannemelijk maakt dat hij uit Afghanistan/Kunar komt.

2.7. De Raad stelt vast dat in de beslissing correct wordt gesteld dat (i) het niet aanvaardbaar is dat verzoeker geen omliggende districten kan opsommen, ofschoon het district Pech, vlakbij zijn eigen district Chapa Dara ligt, (ii) het onnatuurlijk overkomt dat hij enerzijds een ganse rij dorpen kan opnoemen en kan preciseren op hoeveel minuten wandelafstand deze dorpen liggen, zonder er ooit te zijn geweest, doch hij anderzijds een dichterbij gelegen dorp foutief situeert en dichterbij gelegen dorpen niet kent, (iii) de vaststelling, dat verzoeker enerzijds wel blijkt vertrouwd te zijn met de Afghaanse kalender aangezien hij de specifieke Afghaanse datum en kalendermaand van zijn vertrek uit

Afghanistan opgeeft, doch hij anderzijds niet in staat blijkt te zijn om te zeggen welke Afghaanse kalendermaanden corresponderen met de zomer, de maanden waarin zijn familie het graan oogstte, in de richting wijst dat verzoeker iets tracht te verhullen omdat hij zich misschien in een andere regio bevond waar de zomermaanden mogelijkwijze in een andere periode vallen dan in de door hem beweerde regio van afkomst, (iv) ook het vermoeden rijst dat hij in een andere regio school gelopen heeft dan hij beweert vermits zijn verklaringen, dat de schoolvakantie in de winter valt, de wintervakantie de maand 'dalwa' (21 januari – 19 februari) beslaat en in 'mizan' (23 september – 22 oktober) begon, en dat de wintervakantie soms twee tot drie maanden kon duren, niet stroken met de objectieve informatie van de commissaris-generaal (adm. doss., stuk 15: '*Subject Related Briefing, Afghanistan, Onderwijs*' van 29 september 2009) waaruit blijkt de wintervakantie in geen enkele regio in Afghanistan begint in 'mizan', het onmogelijk is om aan twee, drie maanden wintervakantie te geraken die eveneens de maand 'dalwa' beslaat als men begint te tellen vanaf begin of eind 'mizan', Kunar in een warme regio van Afghanistan ligt, in warme gebieden van Afghanistan het schooljaar start op 5 september en eindigt op 15 juni, en er met andere woorden geen lange wintervakantie maar een lange zomervakantie in zijn regio is omdat het dan te heet wordt om nog naar school te gaan, en (v) zijn verklaringen met betrekking tot zijn datum van vertrek uit Afghanistan niet overeenkomen met de gebeurtenissen waarrond hij zijn vertrek situeert. Verzoeker betwist in wezen geen van deze vaststellingen en zijn verweer dat hij minderjarig en weinig geschoold is, geen benul heeft van geschiedenis en geografie van Afghanistan, volstaat niet. Immers, verzoeker beweerde dat hij school liep op het ogenblik van de problemen zodat van hem wel degelijk kan verwacht worden dat hij omtrent de schoolvakanties en de Afghaanse kalender coherente verklaringen aflegt.

Daarenboven is het zeer merkwaardig dat verzoeker geen belangrijke politiemensen, machthebbers en talibancommandanten in zijn regio kan opnoemen. Van verzoeker als minderjarige wordt niet direct verwacht dat hij de naam van het districthoofd of de gouverneur kan opnoemen, doch van een jongen van vijftien, zestien jaar kan verwacht worden dat hij minstens een paar namen kan opgeven van belangrijke mensen in zijn regio, al hoeft hij daarom nog niet te weten welke functie of positie deze personen innemen. Verzoekers kennis beperkt zich tot M. D. en F. W., hetgeen niet afdoende is temeer verzoeker school liep en als bezigheid naast de school "*in de winkel (zat) bij vader*".

Waar verzoeker stelt dat hij op een groot aantal vragen die tijdens het gehoor werden gesteld de juiste antwoorden kon geven, zoals het aangeven van zijn buurdorpen, gaat hij voorbij aan de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing: "*In dit verband dient bovendien opgemerkt te worden dat de meeste van de dorpen die u opsomt zich in het naburige district Pech (ook Manogai genoemd) bevinden in plaats van in uw eigen district Chapa Dara (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier). Op die manier lijkt uw kennis eerder ingestudeerd doch zonder rekening te houden met de districtsgrens die door die regio loopt.*". Verzoeker is het enerzijds niet eens met deze redering van de commissaris-generaal "*dat de kennis van verzoeker een ingestudeerde indruk nalaat*", doch geeft anderzijds wel toe dat "*hij -via contacten met landgenoten- bijkomende informatie (heeft) ingewonnen*". Deze ingestudeerde kennis kan dan ook niet in ogenschouw genomen worden bij het onderzoek naar zijn afkomst. In de mate verzoeker verder aanvoert dat dit hem niet ten kwade kan worden geduid, hij zich er maar al te pijnlijk van bewust is dat hij onvoldoende geschoold is en hij zijn geboortedorp nooit heeft verlaten, wijst de Raad er op dat van verzoeker wel degelijk enige kennis over zijn regio, de belangrijke personen, de kalender en de schoolvakanties kan worden verwacht. De Raad kan alleen vaststellen dat verzoekers gebrek aan kennis over zijn regio eenvoudige gegevens betreffen die wel zouden gekend zijn van iemand die daar geboren en getogen is. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de aan hem gestelde vragen omtrent omliggende dorpen en districten, en in welke maanden het graan wordt geoogst en de schoolvakantie valt, zijn directe leefwereld overtreffen. Dat de commissaris-generaal bij zijn vraagstelling onvoldoende rekening zou hebben gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel, zoals aangeraden wordt in de bijdrage van het BCHV, kan dan ook de Raad niet overtuigen. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is van Kunar.

2.8. Waar verzoeker, onder verwijzing naar een bijdrage van het BCHV, aanvoert dat het bij de behandeling van een asielaanvraag niet voldoende is een onderzoek te voeren naar de herkomst en de datum van vertrek, en dit slechts een fase is in de evaluatie van de nood aan bescherming en de geloofwaardigheid, stelt de Raad vast dat verzoeker in het geheel voorbijgaat aan de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing die ertoe leidden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten, met name de ontvoering van zijn vader en de poging tot rekrutering door de taliban. Zo leest de Raad in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel concreet bewijs voorlegt van de feiten die de kern van zijn asielrelaas vormen, het weinig plausibel overkomt dat hij haast niks kan vertellen over de ontvoering van zijn vader ofschoon er ooggetuigen waren, het

ongeloofwaardig is dat hij geen moeite gedaan heeft om hierover meer informatie te bekomen, het niet plausibel is dat de taliban er niet zouden in geslaagd zijn om verzoeker als minderjarige jongen alleen op weg van school naar huis mee te nemen ofschoon ze hem gewapend achtervolgden met de wagen, het geen steek houdt dat ze zijn vader zouden hebben willen ontvoeren om verzoeker in te lijven aangezien het gemakkelijker is een minderjarige te ontvoeren die alleen onderweg is dan een volwassen man te ontvoeren uit zijn winkel in een drukke bazaar, het niet aannemelijk is dat verzoeker in het geheel niet weet of de ontvoering van zijn vader aangegeven werd bij de politie of niet en het ook niet ernstig is dat hij nog geen enkele poging ondernomen heeft om dit intussen te weten te komen via de verschillende telefoongesprekken die hij met zijn familieleden voerde. De loutere bewering dat hij geen materieel bewijs kan bijbrengen doch hij te goeder trouw is, is niet voldoende om bovenstaande vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Deze pertinente motieven blijven dan ook gehandhaafd.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.10. De Raad wijst erop dat ook de nood aan bescherming geboden door de artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, en in deze dient te worden herhaald dat het aan de betrokkene is zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit de provincie Kunar, Afghanistan aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, toont verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, niet aan over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit de provincie Kunar.

Verzoeker biedt derhalve geen reëel zicht op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, noch toont hij zijn nationaliteit(en) aan, en verhindert hij om die redenen de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen en nationaliteit, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen ten aanzien van het/de land(en) waarvan hij de nationaliteit heeft.

Verzoekers verwijzing naar de beleidsnota van de commissaris-generaal van februari 2010 en de stelling dat hij nood aan bescherming heeft door het enkele feit dat hij een niet begeleide minderjarige Afghaanse jongere is, kunnen dan ook niet dienstig aangevoerd worden aangezien verzoeker in casu zijn Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk maakt.

Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS